

Kiáltunk az irgalmas Istenhez

Meghallgatja-e kérésünket?

Jézus, amikor apostolait megtanította imádkozni a *Miatyánkot*, utána egy példabeszédet mondott arról az éjjeli látogatóról, aki kenyeret kérve zaklatja lepihent barátját, ő pedig végül felkel, hogy a kellemetlen látogatót kielégítse. Ezután olvassuk a fontos szakaszt az *imádság meghallgatásáról*: „Mondom nektek: Kérjétek, és adnak nektek, keressetek, és találtok, zörgesetek, és ajtót nyitnak nektek.” Majd utána: „*Ha tehát ti, bár rosszak vagytok, tudtok jót adni fiaitoknak, mennyivel inkább adja a mennyi Atyátok a Szentlelket azoknak, akik kérik tőle.*”

Jézus gyakran biztatta övéit, hogy kérjenek, és kapnak, hiszen a gondviselő Atyának sokkal jobban gondja van gyermekeire, mint az ég madaraira vagy a rét virágaira. Kétségtelen: arra is biztatott, hogy ne felejsünk el hálát adni a kapott sok jótéteményért. De kérhetünk is bizalommal. Még a legszentebb imádság, a *Miatyánk* is csupa kérés! A legfontosabb kéréseket említi. Mindig kérhetjük, hogy szenteltessék meg Atyánk neve, jöjjön el Országá, legyen meg akarata.

De milyen nehéz ez utóbbit kérni, amikor ránk szakad a szenvedés, hirtelen megtudjuk, hogy gyógyíthatatlan betegséggel kell megküzdenünk magunknak vagy szeretteinknek. Az öregedés, kisebbedés és a halál pedig mindenkinek osztályrésze. Jézus halála előtt a Getsemáne-kertben haláltusát vívott: az Atyához könyörgött, hogy vegye el tőle a szenvedés kelyhét, de hozzáfűzte: „Ne az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd!” Jézus nem magyarázta meg a szenvedést és a halált, hanem magára vette, és megváltó kereszthalálával és feltámadásával megszabadított bennünket a Rossztól. Akik Vele egyesülnek halálában és feltámadásában, elnyelik az üdvösséget.

Mindehhez hit kell, és a hit kegyelmét is állandóan kérni kell. Egy helyütt figyelmeztet Jézus: „Amikor eljön az Emberfia, talál-e hitet a földön?” A hitből fakad reménységünk is. Ezért a hitért állandóan könyörögnünk kell: „*Uram, növelj bennünk a hitet!*” Persze, a hit nem valami tárgy, amelyet birtokolni és szaporítani lehet! A személy szellemi magatartásáról, lelki „minőségéről” van szó: *az élő Istenhez való eleven kapcsolatunkról. A hit valóságának tudatosításáról, ami a szeretet tetteiben gyümölcsözik.* Az élő hit növekedése tehát nem több *birtoklást* jelent, hanem több *léte*t, gazdagabb lelkiséget, intenzívebb szeretetkapcsolatokat. És mindezt a feltámadt Krisztus Szentlelke viszi végbe bennünk. *Ezt a Lelet, Lukács evangélista szerint, az Atya sohasem tagadja meg azoktól, akik kérik Tőle.* (Lk 11, 13) Hihetjük tehát, hogy ezt a kérésünket mindig meghallgatja Atyánk.

Hihetjük más kéréseink meghallgatását is, persze az is lényeges, hogy mit kérünk még a Miatyánk kérésein kívül. Sokszor nem is az és úgy történik velünk, ahogy mi akarjuk vagy várjuk. Sokszor csak utólag, visszatekintve az elmúlt történésre értjük meg Isten terveit és ránk vonatkozó tetteit. De biztos a portugál közmondás: „Isten egyenesen ír görbe vonalakkal is!” És minden történés – baj, szenvedés, megpróbáltatás is – javára válik az Istent szeretőknek! *Omnia cooperantur* minden, tanítja Szent Pál (Róm 8, 28). Szent Ágoston hozzáfűzte: *etiam peccata*, még a megbánt bűnök is – a megbocsátott bűnökért Isten irgalmas szeretetét magasztaljuk.

Betegség/gyógyulás a koronavírus-járvány idején

A mostani súlyos vírusjárvány idején élesebben felmerül a kérdés: Ha mi, hívő keresztények

szerte a világon hittel, az egyetlen közvetítő Jézus Krisztussal, együtt Ferenc pápával azért fohászkodunk, hogy az irgalmas Isten mielőbb szabadítson meg bennünket ettől a csapástól, vajon kiáltásunkra hallgat-e a gondviselő Atya? Persze nem várunk azonnali csodára, hanem közben gyógyítjuk a betegeket, keressük az új vírus ellenszerét, együttérzéssel imádkozunk a fertőzöttekért és családtagjaikért, hálával az orvosok és ápolók, minden egészségügyi dolgozó szolgálatáért.

A gondviselés hit nem fatalizmus! „Segíts magadon, és Isten is megsegít!” Mint általában – nem csak a vírusjárvány idején –, minden tőlünk telhetőt megteszünk a betegek gyógyításáért, a világban levő rossz és igazságtalanság leküzdéséért, és ha már mindent megtettünk, erőfeszítésünk csúcsán mondjuk: „Atyánk, legyen meg a te akaratod!”

Jézus, az Atya küldöttje, a Szentlélek erejében nyilvános működése során meggyógyította a betegeket, akikkel találkozott, akik bizalommal fordultak Hozzá. Megesett rajtuk a szíve, és e jelekkel igazolta isteni küldetését. Ő sem gyógyított meg minden beteget, és az általa életre támasztottak meghaltak a világ megszabott rendje szerint. A csodás gyógyítások, melyek az Isten országának jelei, folytatódtak Jézus földi élete után, főleg a kereszténység első elterjedése idején. Az apostolok küldetést kaptak a betegek gyógyítására is, és ezt gyakorolták is a meghalt és feltámadt Názáreti Jézus nevében.

Ha most kérjük Istentől a betegek gyógyulását, a vírusjárvány megszűnését (esetleg a Szűzanya és szentek közbenjárása által, akik társulnak az egyetlen közvetítőhöz, Krisztushoz), vagy ha bármikor imádkozunk egy betegért, „*a gyógyulás nem következik be csalahatlanul, mintha az imádság és a rítus mágikus hatása lenne*”. Amíg a jelen világ tart, az emberiségnek hordoznia kell a bűn következményeit. De Jézus, amikor szenvedése idején „magára vette betegségeinket”, új értelmet adott minden szenvedésnek; a betegségnek is ezentúl *megváltó értéke van*. Pál, aki ezt több ízben megtapasztalta (Gal 4, 13; 2Kor 1, 8kk; 12, 7–10), tudja, hogy a betegség a szenvedő Krisztussal egyesíti a hívő embert: „Testünkben folyton-folyvást viseljük Jézus szenvedését, hogy egyszer Jézus élete is megnyilvánuljon testünkön” (2Kor 4,10) (BTSZ).

Míg Jóbnak nem sikerült felfognia megpróbáltatása értelmét, a keresztény, *ha hiszi, hogy „az istenszeretőknek minden a javára válik”* (Róm 8, 28), örül, hogy testében kiegészítheti, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, Testének, az Egyháznak a javára.

Különös tapasztalni, hogy most, a járvány idején hirtelen ráébredtek halandóságukra azok is, nem hívők vagy névkeresztények, akik úgy éltek, mintha örökké tartana földi életük. Igyekeztek nem gondolni a halálra, és a pascali „szórakozásba” merültek. Ezek az emberek, „mivel nem tudják gyógyítani a halált, azt eszelték ki, hogy nem gondolnak rá”. A gögös gazdagokat, hatalmasokat, akik a pénzt imádták, most az Úristen egy kis féreg által figyelmezteti: Ő a Teremtő, a világ Ura.

Titok mard, hogy Isten miért teremtette ezt a világrendet (fejlődő mindenséget), e csodás univerzumot, ahol jelen van a szenvedés és a halál, végességünk következménye. A Teremtő a szabad teremtményt megalkotva korlátozta önmagát, hagyja, hogy maga fejezze be a teremtését. Ritka eseteket kivéve, nem nyúl bele folytonos csodákkal a történelembe. Lourdes-ban az orvosi iroda kicsit több mint félszáz beteg gyógyulásáról állapította meg, hogy az orvostudomány jelenleg nem tudja megmagyarázni. Pedig százezrek fordultak/fordulnak meg a kegyhelyen gyógyulást remélve. Csodás gyógyulásuk nem fizikai, hanem lelki: Isten akaratában megnyugodva térnek haza. Így lett a francia kegyhely az „imádság világfővárosa”.

Jézus nyilvános működése elején ezt kezdi hirdetni: „Elközelgett az Isten országa, térjete meg, és higgyetek az örömhírnék.” Erre emlékeztetett bennünket az egyház hamvazószerdán. A megtérés (görög *metanoia*) szó szerint megfordulást jelent: mi bűnösök, minden jóért hálát adva és sötét múltunkat megtagadva, sok hálátlanságunkat és szeretetlenségünket megbánva odafordulunk az élő Istenhez. Éltesítő Napunk felé fordulva járjuk életünk útját, amelyet Ő szeretettel kijelölt nekünk. *Aki hittel igent mond az őt megszólító Isten Szavára, hátat fordít a bálványoknak, és „az élő, igaz Isten felé fordul”* (1Tessz 1, 8kk). Krisztus maga az Isten Országa. A cél és az út is nem más, mint *Jézus Krisztus*, a megtestesült Fiú, aki az Atyánál Igazság és Élet

volt, majd testet öltve utunkká lett (Szent Ágoston). Ő a világ Világossága, Benne Élet volt, és ez az Élet az emberek Világossága. Isten Fia eljött, örök életet ad nekünk, *ha hiszünk benne*. De az emberek jobban szeretik a sötétséget, mint a világosságot. Sokan nem fogadták/fogadják be, nem hittek/hisznek igazán Benne. Sokan most a járvány idején csodaváró „hívők” közül sem.

Az Atya, aki előbb, öröktől fogva kiválasztott és szeretett bennünket (vö. Ef 1, 3–6), vonz, hív mindenkit megtestesült és keresztre feszített Fia által (vö. Jn 12, 32kk). János evangélista hirdeti, hogy az Atya úgy szerette a világot, hogy megszületett Fiát adta érte, hogy mindenkinek örök életet adjon. Nem azért küldte Fiát a világba, hogy elítélje, hanem hogy üdvözítse. „Aki hisz benne, azt nem ítéli el, de aki nem hisz, azt már elítélte.” (Vö. Jn 3, 16–17) János evangéliumában drámai küzdelemnek lehetünk tanúi: a hit és a hitetlenség, a világosság és a sötétség, az igazság és a hazugság közötti harcnak. Bár az ítélet már megkezdődött, úgy tűnik, hogy ez a harc a végső ítélet napjáig tart. Mert aki ellenáll a hitre szólító isteni hívásnak, aki gögösen megkeményíti szívét, már most megítéltetett, illetve magát ítéli kárhozatra. Az ítélet azokat sújtja, akik menekülnek

a világosság elől, mert műveik gonoszak, akik megátalkodnak, a Gonoszság rabjai lesznek.

Isten a szabad embert nem kényszeríti, nem csap rá mennykövével, ha ez az ember gonosz, igazságtalan testvéreivel, akkor sem, ha lázad Őellene, és káromolja Őt. Csak figyelmezteti egy parányi vírus által, hogy Ő, a Teremtő a világ Ura. És főleg *megettérésre* hívja a bűnösöket, valamennyiünket. Isten türelmes, azt várja, hogy a bűnös megtérjen, hogy mindannyian megtérjünk. Az igazságos és irgalmas Bíró, a dicsőséges Krisztus végzi el majd az ítéletet a végső időkben. És akkor aszerint ítéltetünk meg, hogy mit tettünk egynek a legkisebbek közül, akikkel Krisztus azonosította magát (Mt 25. fej.).

De soha, egyetlen konkrét személyről sem tudhatjuk, milyen lett végső sorsa. A kárhozat lehetőség minden megátalkodott számára is. Mindig *remélhetjük*, hogy Isten győzedelmes kegyelme végül magához szelídíti a lázadó szíveket is.

Az egyház, amely az örömhírt, a keresztre feszített és feltámadt Krisztus által hozott örök életet hirdeti, merészen ezt éneкли húsvét vigíliáján az *Exultet*ben: „Szerencsés bűn (felix culpa), amely ilyen nagy Megváltót érdemelt.”

2020. március 26.

A Szabadság galambja – részlet